

Мов з океану явлене на сушу
Видовище, пір'їни — лід і присок
І сталактити. Кігтями осушить
Залив, аж бризне із веселок просо,
І пройде люстрами, надиханими кіньми,
В найтонший відголос, в найтонше шумовиння,
Йдучи очима, як іде покійник
В застінне голосіння між словами.
Він не обвалиться малиною на ляди,
Щоб все до корня кинулось кипіти,
Його лизнуть у присмерку телята,
Привалені його пудовим німбом,
Живцем одрубаним у праведника неба.
Весь в кіпоті і коноплинні поту,
Видовище із лепехи і льоду,
Ступа, як зняті із гаків ворота,
Ступа у підворотні і городи,
Лишаючи на людях і звірятах
Рихляві нитки баб'ячого літа
І рибні пухирі на поворотах.